

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: N.V. H.**, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, *zastoupeného Mgr. Radimem Strnadem, advokátem, se sídlem Příkop 8, 602 00 Brno*, proti **žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne **1.7.2011 č.j. CPR-2742-3/ČJ-2011-9CPR-V238**,

t a k t o:

- I. **Rozhodnutí žalované ze dne 1.7.2011 č.j. CPR-2742-3/ČJ-2011-9CPR-V238 se z r u š u j e a věc se vrací žalované k dalšímu řízení .**
- II. **Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 7.760,- Kč, a to k rukám zástupce žalobce Mgr. Radima Strnada do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku .**

O d ů v o d n ě n í

Žalobou předanou k poštovní přepravě dne 25.7.2011 a doručenou Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „*soud*“) dne 26.7.2011 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 1.7.2011 č.j. CPR-2742-3/ČJ-2011-9CPR-V238 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“). Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 31.1.2011 č.j. CPPL-3086-72/ČJ-2010-34062 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“) a prvoinstanční rozhodnutí bylo potvrzeno.

Prvoinstančním rozhodnutím bylo žalobci [v souladu s § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů] uloženo správní vyhoštění z území České republiky, přičemž doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území České republiky byla stanovena na „*1 (jeden) rok a je shodná s dobou vykonatelnosti*“. Současně byla stanovena doba k vycestování z území České republiky do třiceti dnů od právní moci prvoinstančního rozhodnutí.

Podmínky vstupu cizince na území ČR a vycestování cizince z území ČR jsou upraveny, podmínky pobytu cizince na území ČR jsou stanoveny a působnost Policie České republiky, Ministerstva vnitra a Ministerstva zahraničních věcí v této oblasti státní správy je vymezena zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o pobytu cizinců*“).

Správní řízení je upraveno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*správní řád*“ nebo „*spr. ř.*“).

Žalobce konstatoval, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě nesprávného právního posouzení zjištěného skutkového stavu a v řízení, které trpí vadami, jež mají za následek jeho nesprávnost.

Žalobce zopakoval, že v řízení před odvolacím správním orgánem uváděl, že výrok rozhodnutí správního orgánu je nezákonný, neboť obsahuje určení, že doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území, je shodná s dobou vykonatelnosti rozhodnutí.

Nezákonnost tohoto výroku spatřoval žalobce v tom, že platnost rozhodnutí je vázána na vykonatelnost, ačkoli pro takový postup neměl správní orgán I. stupně oporu v žádném zákonném ustanovení, neboť žádný právní předpis neumožňuje jakýmkoli způsobem upravovat či jinak zasahovat do běhu doby platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění. V rámci rozhodnutí o správním vyhoštění je správní orgán oprávněn pouze stanovit dobu trvání platnosti správního vyhoštění, přičemž na tuto dobu nemá a nemůže mít vliv ani jakékoli odložení vykonatelnosti takového rozhodnutí, např. postupem podle § 172 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. Správní orgán I. stupně nezákonně spojil platnost rozhodnutí s vykonatelností, aniž by zákon výslovně správnímu orgánu umožňoval platnost rozhodnutí, resp. dobu, po níž nelze umožnit žalobci vstup na území České republiky, takto přerušit.

Ze znění § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. lze dovodit, že doba, po níž nelze cizinci umožnit vstup na území, je spojena s dobou platnosti rozhodnutí. S ohledem na to nelze platnost rozhodnutí spojit s vykonatelností na základě individuálního aktu správního orgánu, když za určitých zákonem stanovených podmínek může nastat situace, kdy rozhodnutí je nevykonatelné, přesto však tyto zákonné skutečnosti ve vztahu na vykonatelnost nemohou mít v žádném případě vliv na platnost rozhodnutí. Jakýkoli postup správního orgánu, kterým zasahuje do doby platnosti rozhodnutí, je v rozporu se zákonem.

Žalobce na podporu svého tvrzení poukázal na usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 4.6.2008 (sp.zn. 8 Tdo 643/2008), z něhož ve vztahu k právnímu hodnocení otázky platnosti a vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění citoval: „(...) *správním*

vyhoštěním ve smyslu § 118 odst. 1 z. č. 326/1999 Sb. se rozumí ukončení pobytu cizince na území, aniž by bylo blíže specifikováno, na jakou faktickou či právní skutečnost má být čas, resp. termín ukončení pobytu cizince na území vázán, a bylo nutné z dikce tohoto ustanovení dovodit, že tímto časem, resp. termínem, je s ohledem na další souvislosti textu zákona den rozhodnutí o předmětném vyhoštění, i když jeho účinky nastávají až po právní moci rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu České republiky ze dne 25.4.2008, sp. zn. 4 As 24/2008). Podle této zásady by lhůta tří roků (v případě žalobce se jedná o 1 rok), na kterou bylo správní vyhoštění obviněné uloženo na základě rozhodnutí ze dne 28.6.2004 vydáno, měla být ukončena dnem 28.6.2007. Tedy bez ohledu na to, kdy nastala právní moc tohoto rozhodnutí anebo na kdy byla stanovena doba k vycestování.“. Obdobná argumentace je uvedena rovněž v usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 27.11.2008 (sp.zn. 6 Tdo 1443/2008), ve kterém je výslovně uvedeno, že z dikce § 118 odst. 1 lze dovodit pro stanovení doby počátku správního vyhoštění, že tímto časem je den rozhodnutí o předmětném vyhoštění, i když jeho účinky nastávají až po právní moci rozhodnutí. Tato argumentace byla potvrzena rovněž rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 1.3.2011 (sp.zn. 2 As 6/2011), ve kterém se Nejvyšší správní soud přiklonil k tomuto právnímu názoru.

Z uvedeného dle žalobce plyne, že současná soudní judikatura ze znění § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. dovozuje, že doba, po níž nelze cizinci umožnit vstup na území, je spojena s dobou platnosti rozhodnutí. S ohledem na to proto nelze počátek této doby vázat na jinou další skutečnost, tak jak tomu učinil správní orgán I. stupně. Jakýkoli postup správního orgánu, kterým zasahuje do doby platnosti rozhodnutí, je proto v rozporu se zákonem.

Z pohledu výše uvedeného proto platí, že ukončení pobytu cizince na území na základě rozhodnutí o správním vyhoštění je vázáno na den takového rozhodnutí.

Postup žalované a správního orgánu I. stupně tak byl dle žalobce v rozporu s § 2 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., neboť žalobce, s ohledem na tento postup, nemá v rozporu s § 2 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. jistotu ohledně doby platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť ta není stanovena pevným časovým úsekem a je závislá na mnoha proměnných.

Zvláštní zákon neumožňuje správnímu orgánu upravovat předem běh doby platnosti rozhodnutí, správní orgán je oprávněn pouze stanovit délku trvání této doby platnosti.

Vzhledem ke znění § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., který definuje rozhodnutí o správním vyhoštění, nelze napadené rozhodnutí pro neplatnost a nezákonnost jednoho z jeho obligatorních znaků považovat za rozhodnutí o správním vyhoštění, a proto je napadené rozhodnutí nicotné, neboť bylo rozhodnuto jen o uložení správního vyhoštění, když určení doby platnosti tohoto rozhodnutí je neplatné a nezákonné.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě ze dne 1.9.2011 trvala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhovala zamítnutí žaloby. Žalovaná byla názoru, že prvoinstanční správní orgán nepostupoval v rozporu se zákonem, jestliže ve výroku rozhodnutí stanovil, že doba,

po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, je shodná s dobou vykonatelnosti rozhodnutí. Novelou zákona o pobytu cizinců provedenou zákonem č. 428/2005 Sb. byla s účinností od 24.11.2005 změněna definice správního vyhoštění tak, že doba, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, již není stanovena dobou platnosti rozhodnutí, ale tak, že tuto dobu stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění cizince. K tomu žalovaná konstatovala, že zákon o pobytu cizinců výslovně neuvádí, že doba, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, je shodná s dobou vykonatelnosti, ale že citovaný zákon v § 118 odst. 1 ve větě třetí explicitně zakotvuje povinnost policie stanovit dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, tzn. oprávnění policie určit počátek a konec této doby. S ohledem na zásadní změnu právní úpravy dovodila žalovaná logickou a právně relevantní úvahou úmysl zákonodárce, že doba, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, nově neběží v době, kdy rozhodnutí o správním vyhoštění není vykonatelné. Z povahy věci lze dospět k závěru, že běh doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, se na dobu, po kterou nelze výkon rozhodnutí o správním vyhoštění vykonat, staví, tj. odložením vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění se staví běh této doby. Aby realizace opatření ve formě správního vyhoštění mohla být fakticky uskutečněna, prvoinstanční správní orgán na základě zákonného oprávnění stanovil, že není-li rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné (cizinci je z titulu příslušného oprávnění umožněno na území pobývat), neběží ani doba, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, resp., že tato doba je shodná s dobou vykonatelnosti rozhodnutí, neboť jinak by institut správního vyhoštění pozbyl svého smyslu a účelu sledovaného zákonem o pobytu cizinců. Právě v době, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, je realizován samotný účel rozhodnutí o správním vyhoštění, tedy dosažení faktického stavu, aby cizinec, pokud jsou k takovému postupu shledány zákonné podmínky, nemohl po stanovenou dobu i proti vlastní vůli na území České republiky pobývat. V souvislosti s posuzovanou věcí žalovaná odkázala na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2.2.2011 č.j. 1 As 106/2010-74.

Ze správního spisu se k věci podává následující. Hlídka ICP Cheb provedla dne 2.2.2010 pobytovou kontrolu [podle § 167 písm. e) a f) zákona o pobytu cizinců] ve společnosti ABYDOS s.r.o. v obci Hazlov, přičemž celkem 20 kontrolovaných osob, mezi nimiž byl i žalobce, nesplňovalo podmínky a bylo zaměstnáno v rozporu se zákonem o zaměstnanosti (úřední záznam ze dne 2.2.2010 č.j. CPPL-40-66/ČJ-2010-034062-KP3-SA).

Téhož dne, tedy 2.2.2010, bylo pod č.j. CPPL-3086-13/ČJ-2010-034062 KP1 vydáno oznámení o zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění (žalobce) podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Správní řízení bylo zahájeno na základě toho, že žalobce „*pracoval bez platného povolení k zaměstnání v okrese Cheb*“.

Součástí správního spisu je dále závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR k možnosti vycestování cizince ze dne 4.2.2010 ev.č. ZS13406, jímž bylo konstatováno, že vycestování žalobce do země státního občanství je možné.

Oblastní ředitelství služby cizinecké policie, Inspektorát cizinecké policie Cheb, vydalo dne 9.2.2010 pod č.j. CPPL-3086-20/ČJ-2010-034062-KP1 rozhodnutí o žalobcově správním vyhoštění na dobu jednoho roku, přičemž doba, po kterou cizinci nebylo lze umožnit vstup na území České republiky byla stanovena jako shodná s dobou vykonatelnosti.

Žalobce se proti tomuto rozhodnutí odvolal a žalovaná rozhodnutím ze dne 2.4.2010 č.j. CPR-3404-2/ČJ-2010-9CPR-V238 rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu zrušila. Oblastní ředitelství služby cizinecké policie, Inspektorát cizinecké policie Cheb, vydalo dne 8.7.2010 pod č.j. CPPL-3086-48/ČJ-2010-034062-KP1 nové rozhodnutí o žalobcově správním vyhoštění, přičemž doba jednoho roku, po kterou cizinci nebylo lze umožnit vstup na území České republiky, byla opět stanovena jako shodná s dobou vykonatelnosti. Žalobce se proti tomuto rozhodnutí znovu odvolal a žalovaná rozhodnutím ze dne 22.11.2010 č.j. CPR-10720-3/ČJ-2010-9CPR-V238 nové rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu zrušila a věc mu vrátila k novému projednání a rozhodnutí.

Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, vydala dne 31.1.2011 pod č.j. CPPL-3086-72/ČJ-2010-34062 prvoinstanční rozhodnutí, kterým bylo žalobci [v souladu s § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců] uloženo správní vyhoštění z území České republiky, přičemž doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území České republiky byla stanovena na „*1 (jeden) rok a je shodná s dobou vykonatelnosti.*“. Současně byla stanovena doba k vycestování z území České republiky do třiceti dnů od právní moci prvoinstančního rozhodnutí. Žalobce se proti tomuto rozhodnutí odvolal, ale odvolání bylo napadeným rozhodnutím zamítnuto a prvoinstanční rozhodnutí bylo potvrzeno.

Žalovaná se v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyslovila i k odvolací námitce shodné se stěžejním žalobním bodem, tedy nemožností stanovit dobu, po kterou cizinci nelze umožnit vstup na území České republiky, shodně s dobou vykonatelnosti. Závěr žalované k této otázce byl stejný jako názor prezentovaný ve vyjádření k žalobě (viz výše).

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*soudní řád správní*“ nebo „*s.ř.s.*“).

Podle § 65 odst. 1 s.ř.s. se ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, může žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Podle § 75 odst. 1 s.ř.s. vychází soud při přezkoumání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Podle § 75 odst. 2 s.ř.s. soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Podle § 76 odst. 1 písm. a) - c) s.ř.s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem a) pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, b) proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění, c) pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Podle § 76 odst. 2 s.ř.s. zjistí-li soud, že rozhodnutí trpí takovými vadami, které vyvolávají jeho nicotnost, vysloví rozsudkem tuto nicotnost i bez návrhu. Pokud se důvody nicotnosti

týkají jen části rozhodnutí, soud vysloví nicotnou jen tuto část rozhodnutí, jestliže z povahy věci nevyplývá, že ji nelze oddělit od ostatních částí rozhodnutí. Podle § 78 odst. 1 s.ř.s. je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Pro nezákonnost zruší soud napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil. Podle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná.

Žaloba je (částečně) důvodná.

Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu [zde odkaz na zákon č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání] anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.

Podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se správním vyhoštěním rozumí ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby k vycestování z území a doby, po kterou nelze cizinci vstup na území členských států Evropské unie. Dobu, po kterou nelze cizinci vstup na území členských států Evropské unie, stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění cizince. V odůvodněných případech lze rozhodnutím stanovit hraniční přechod pro vycestování z území.

Žalobce se v žalobě odkazoval na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a Nejvyššího soudu. Nejvyšší správní soud se k této problematice vyslovil několikrát, např. v rozsudcích ze dne 25.4.2004 č.j. 4 As 24/2008-77, ze dne 3.1.2011 č.j. 8 As 69/2010-163 nebo ze dne 1.3.2011 č.j. 2 As 6/2011-62 (všechny k dispozici na www.nssoud.cz). A právě posledně zmíněný rozsudek je určitým shrnutím názoru Nejvyššího správního soudu na věc. Nejvyšší správní soud zde (ve věci jím hodnocené, avšak s obecným dopadem i na věc posuzovanou zdejším soudem) mj. konstatoval: „(...) [19] *Otázka, zda doba, kdy rozhodnutí o správním vyhoštění cizince není vykonatelné (...) má nebo nemá být započítávána do lhůty, po níž je cizinec pokládán za nežádoucí osobu, byla v judikatuře Nejvyššího správního soudu, na niž bylo v řízení opakovaně odkazováno, řešena pouze zčásti a nepřímě. Naopak judikatura Nejvyššího soudu v trestních věcech týkajících se trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí se jednoznačně přiklání k právnímu názoru žalobkyně. Tak v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27.11.2008, sp. zn. 6 Tdo 1443/2008, Nejvyšší soud konstatoval, že „pro stanovení doby počátku správního vyhoštění a návaznosti na to určení jeho konce, je třeba ve smyslu § 118 odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb. vzít v úvahu, že „správním vyhoštěním se rozumí ukončení pobytu cizince na území“, a z dikce tohoto ustanovení dovodit, že tímto časem, resp. termínem, je s ohledem na další souvislosti textu zákona den rozhodnutí o předmětném vyhoštění, i když jeho účinky nastávají až právní mocí rozhodnutí.*“

[20] K tomuto právnímu názoru se jednoznačně přiklonil i Nejvyšší správní soud, a to v rozsudku ze dne 3.1.2011, sp. zn. 8 As 69/2010 (publ. na www.nssoud.cz). V něm nepřisvědčil názoru, „že by doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, stanovená v rozhodnutí o správním vyhoštění, byla přerušena po dobu, po kterou nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vykonat.“ Při odmítnutí takového názoru, zastávaného nyní stěžovatelem, vyšel jak z předchozí vlastní judikatury (zejména z rozsudku ze dne 22.11.2007, sp. zn. 1 As 39/2007, a z rozsudku ze dne 25.4.2008, sp. zn. 4 As 24/2008), tak z výše citované judikatury Nejvyššího soudu, ve snaze vyhovět požadavku, aby výklad a aplikace právních norem byly vedeny mj. kritériem vnitřní hodnotové jednoty a nerozpornosti právního řádu, jinak řečeno požadavku, aby tatáž norma byla dvěma vrcholy české justice vykládána pokud možno totožně. Na tomto základě pak zdejší soud odmítl výklad prosazovaný nyní i tehdy stěžovatelem: „(...) K tvrzení, že nabytím účinnosti zákona č. 428/2005 Sb., kterým se mění zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, byl s účinností od 24.11.2005 běh doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, nade vši pochybnost navázán na vykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění, pak stěžovatel nepřinesl relevantní argumenty.“

[21] Ani podle nyní rozhodujícího senátu Nejvyššího správního soudu nevyplývá z odložení vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění cizince podle § 119 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, že by po tuto dobu byl sistován i běh doby, po níž je cizinci zakázán vstup na území ČR a je veden v evidenci nežádoucích osob.

[22] Nejvyšší správní soud si je samozřejmě vědom určité absurdity důsledků, které z toho plynou, konkrétně toho, že na cizince, kterému se podaří celou dobu, po níž mu je zakázán vstup na území ČR, strávit v režimu řízení o udělení mezinárodní ochrany, tento zákaz vstupu fakticky nedopadne a navzdory tomu, že má vstup na území ČR zakázán, stráví (dokonce až) celou tuto dobu na jejím území a následně mu nic nebrání požádat o udělení povolení k pobytu, takže možná území ČR ani nikdy neopustí. (...)

[23] Tento důsledek je ovšem absurdní pouze tehdy, pokud je vnímáno vyhoštění a zákaz vstupu na území ČR jako trest. (...) V judikatuře zdejšího soudu byl ovšem opakovaně (například v rozsudku ze dne 25.4.2008, sp. zn. 4 As 24/2008) potvrzován závěr obsažený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14.7.2005, sp. zn. 5 Azs 94/2005 (publ. pod č. 1164/2007 Sb. NSS), vysvětlujícím, proč nelze správní vyhoštění jako trest chápat: „Správní vyhoštění ve smyslu ust. § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých dalších zákonů je definováno jako ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby vycestování z území a doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území. Správní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. Uvedený zákaz pobytu není sankcí, resp. trestem uloženým v trestní řízení, ale správním opatřením omezujícím cizince ve svobodě jeho volného pohybu.“ K takovému názoru se přiklonil i Nejvyšší soud v usnesení ze dne 29.7.2010, sp. zn. 4 Tz 11/2010, v němž shledal, že správní vyhoštění za nelegální pobyt v ČR není „trestem“, který by z důvodu zákazu dvojího potrestání vylučoval pozdější trestní stíhání. (...)

[25] Opomenout nelze ani argument, že jednoduchý a nepřerušovaný běh lhůty počínající ihned po vydání rozhodnutí o správním vyhoštění je vhodnější i z hlediska právní jistoty cizince, pro nějž má toto rozhodnutí zásadní důsledky (...).“.

Zdejší soud se s prezentovanými názory Nejvyššího správního soudu i Nejvyššího soudu na věc plně ztotožňuje, a nezbývá mu tak než uzavřít, že žalovaný pochybil, když skrze napadené rozhodnutí uznal za správné přímé navázání doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území České republiky, na dobu vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění (tak jak to učinil prvoinstanční správní orgán).

Pro úplnost soud uvádí, že je mu známo, že tento právní názor bude podroben testu posouzení rozšířeného senátu NSS, jemuž byla uvedená problematika předložena usnesením ze dne 2.2.2011 č.j. 1 As 106/2010-74 s jasně formulovanou otázkou (cit.: „*Staví se běh doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, po dobu, kdy je rozhodnutí o správním vyhoštění nevykonatelné, jestliže bylo dané rozhodnutí vydáno podle zákona o pobytu cizinců ve znění po novelizaci provedené zákonem č. 428/2005 Sb.?“*). Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu však v této věci dosud nerozhodl a senát 30A zdejšího soudu nevidí důvod se od stávající rozhodovací praxe správních soudů odchýlit.

Naopak, za nedůvodné považuje zdejší soud žalobcovo tvrzení o nicotnosti prvoinstančního rozhodnutí. Za nicotné lze podle zdejšího soudu považovat jen takové rozhodnutí, které trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Takovými vadami jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy, požadavek plnění, které je trestné, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí. K tomu však v posuzované věci nedošlo.

Na základě výše uvedeného soud dospěl k závěru, že **žaloba je (částečně) důvodná, a proto podle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. zrušil napadené rozhodnutí bez jednání rozsudkem pro vady řízení. Současně soud podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že věc se vrací k dalšímu řízení žalované.**

V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první soudního řádu správního právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl. Žalobci tak byla přiznána náhrada nákladů řízení v celkové výši 7.760,- Kč, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 2.000,- Kč a z odměny advokáta za dva úkony právní služby v plné výši, tj. po 2.100,- Kč/úkon, a z náhrady hotových výdajů za dva úkony právní služby po 300,- Kč/úkon podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*advokátní tarif*“). Jako úkony právní služby oceněné plnou výší byly uznány převzetí a příprava zastoupení a sepsání žaloby. Jelikož byl

žalobce zastoupen advokátem – plátcem DPH – byly odměna advokáta a náhrada advokáta navýšeny o částku 960,- Kč odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrady odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému stanoveno platební místo podle § 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s. a určena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s.

P o u č e n í: *Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost ve dvou písemných vyhotoveních (§ 102 a násl. s.ř.s.). Kasační stížnost se podává u soudu, který napadené rozhodnutí vydal. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.*

Důvody kasační stížnosti jsou taxativně stanoveny v § 103 odst. 1 s.ř.s. Kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu, je nepřipustná (§ 104 odst. 2 s.ř.s.). Kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s.ř.s., nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl (§ 104 odst. 4 s.ř.s.).

Stěžovatel musí být v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Plzni dne 22. září 2011

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková